

[Paul Møller.]

folketingsgruppe til i aften, og vi ønsker at drøfte kronedensskæringsproblemet med vor folketingsgruppe, inden vi kan give et råd.

Bevares, jeg tvivler ikke om, at statsministeren kunne foretage sit over for den socialdemokratiske folketingsgruppe uden at spørge den. Det er da klart, at den magt har statsministeren og hr. Per Hækkerup som formand for den socialdemokratiske folketingsgruppe. Vi ved jo, at den lader sig byde alt. Men vi har altså en folketingsgruppe, der ikke ønsker, at dens ledelse skal træffe vidtgående beslutninger vedrørende landets skæbne og fremtid, uden at den først bliver spurgt, og derfor indkaldte vi den til et hastemøde søndag aften, så hurtigt som det overhovedet kunne lade sig gøre.

Ved det første møde, vi havde hos statsministeren efter gruppemødet, gav vi vort råd, i mødet kl. 23. Det fremgår da også af den debat, vi havde dagen efter kronedensskæringer om søndagen, og hvor hr. Per Hækkerup på sp. 1430 i Folketingstidende siger:

„Vi fik, synes jeg, kun klar besked fra det konservative folkeparti, der meddelte, at man ville ikke være med til nogen kronedevaluering.“

Det står altså til troende, og når statsministeren taler om historieforfalskning, har jeg gerne villet givet dette korrektiv til det.

Så siger statsministeren, at Storbritanniens konkurrence med os på det øvrige EFTA-område, altså uden for Storbritanniens eget territorium, var af en sådan karakter, at en engelsk devaluering måtte medføre en dansk kronedensskæring. Nu er det jo ikke ubekendt, at både Norge, Sverige, Østrig og Schweiz i det samme område konkurrerer med Storbritannien; det er jo aldeles ikke ubekendt. Men hvordan var f. eks. den svenske arbejderregerings holdning? Den var således, at den svenske finansminister, Gunnar Sträng, i en tale i Skövde søndag den 26. november sagde:

„Kun en nation, der står med ryggen mod muren, nedskriver sin valuta.“

Og han kaldte det et fortvivlet skridt, og vi havde ikke indtryk af efter den erhvervsøkonomiske debat, der havde fundet sted et par uger før kronedensskrivningen, at statsministeren, at finansministeren eller

nogen anden mente, at det danske samfund stod med ryggen mod muren. Sverige, Østrig, Schweiz og Norge møder den samme situation på EFTA-markedet for deres industrivarer, som vi møder, og har alligevel besluttet sig til ikke at følge den engelske devaluering. Det synes jeg statsministeren skulle tænke på.

Han skulle også tænke på, hvad der egentlig er sket med de engelske priser siden den engelske devaluering. Vi modtager jo indberetning efter indberetning fra importører, der meddeler, at de engelske eksportører udnytter deres pundnedskrivning på den måde, at de forhøjer deres priser — også fordi den engelske regering direkte har ladet tidligere eksportpræmier og andre ting falde bort i forbindelse med devalueringen — således at denne konkurrence altså ikke er af den karakter, som statsministeren omtalte.

Til finansministeren skal jeg sige, at vor skattestigning ikke var tænkt at skulle være på 600 mill. kr. Det beløb, vi fik at vide der var tale om for landbruget, var 400-500 mill. kr., og dette må stilles i forhold til de prisstigninger, som man fremkalder ved kronedensskrivningen, på 1,5 milliard kr., altså 1.500 mill. kr. Jeg synes ikke, man skal være meget matematiker for at finde ud af, at 500-600 mill. kr. eller 400 mill. kr. er et lavere tal og en lavere byrde for befolkningen, end 1.500 mill. er det.

Derfor synes jeg, at vore råd var rigtige, og derfor beklager jeg, at regeringen ikke fulgte dem. Hvis regeringen siger, at den har truffet sin beslutning den aften, inden den fik sine råd, ja, så er det selvfølgelig regeringens fejl, for den kunne have ventet, indtil det rådsmøde, den selv havde indkaldt til, var overstået.

Finansministeren jonglerede med nogle tal, men det er da helt klart, at havde vi ikke devalueret, så havde vi ikke fået omkostningsstigninger.

Jeg fik ikke svar fra finansministeren på, om denne ekstraskat skal gælde for hele skatteåret 1968-69, således at den skal indregnes i de fremtidige skatteskalaer, også når kildeskatten træder i kraft 1. januar 1969.

Men jeg vil gerne yderligere spørge finansministeren, om han mener, det er ret let at påligne denne skat, og om han ikke mener, at ligningsmyndigheder og skattemyndig-